

פרשת קרח

כ"ז סיון תשפ"ג
שנה י"ד גליון תרס"ד

עִטְרַת שָׁלוֹם

קול קאמרנא 0747962080

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא בארה"ק • בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א • עיה"ק ירושלים ת"ז

וַיִּקַּח קִרְחַ בֶּן יִצְחָר בֶּן קָהָת בֶּן לֵוִי וְדָתָן וַאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיָּאב וְאֹזָן בֶּן פִּלֵּת בְּנֵי רְאוּבֵן (טז א)

עטרת ראשנו דברי תורה מב"ק אדמו"ר שליט"א

אבל השטן גירח בחוה שגם העה"ד היא ג"כ כי טוב, ועי"ז נתקלקלה כל הבריאה כולה ונתערבה רע בטוב, וזה היה החטא הראשון בעולם, וזוהו נמשכים כל החטאים בעולם.

ולזה יש לומר שקרח חשב ששמו גרים שיכול לתקן החטא של אדה"ר, כי השם קרח בנ"י שם אהו"ה במילוי יודי"ן וזהו"ן, כזה אל"ף ה"י וי"ו ה"י, אל"ף ה"ה ו"ו ה"ה, עם שני הכוללים. היינו שקרח חשב שיכול לתקן את הפגם של חטא עה"ד, שפגמה בכל הבריאה שנתערב טוב ברע, וזה מרמז השם אהו"ה שהוא בנ"י טו"ב.

אבל לא הצליח בידו משום שבתוך עדתו לא היו באחדות, כמו שידוע מה שאיתא בספ"ק נעים אלימלך (ליקוטי שושנה בסופו) על מה שאמרו חז"ל במסכת אבות (פ"ה מ"ז), כל מחלוקת שהיא לשם שמים, סופה להתקיים. ושאינה לשם שמים, אין סופה להתקיים. איזו היא מחלוקת שהיא לשם שמים, זו מחלוקת הלל ושמיאי. ושאינה לשם שמים, זו מחלוקת קרח וכל עדתו. שלא כתוב מחלוקת קרח ומשה רק קרח ועדתו, לומר שבתוך עדתו ג"כ היה מחלוקת, כי כל אחד התאוה כהונה גדולה כמו שפרש"י (במדבר טו), ולכן הוא נכשל ונענש על זה.

והטעם בזה, כי הרי זה ידוע (כנפי יונה ח"ב סי' טז) שישורש הפגם של מיתת חז"ל מלכין קדמאין, היה משום שכל אחד ואחד אמר אנא אמלוך, ולא רצו להתחבר אחד עם השני, ולכן לא הצליחו קרח ועדתו לתקן השבירה, כי כל אחד אמר אנא אמלוך. ולכן אמר לו משה רבינו 'ואהרן מה הוא' (פסוק יא) שאהרן יש לו מידת הענוה וביטול בחינת מה, ולכן רק על ידו נעשה התיקון ע"י המשתכח שם מ"ה המתקן את כל השבירה, ולכן יהיה ג"כ לעתיד לבוא כהן הגדול.

רעוא דרעוין תשפ"ב לפ"ק

שיתוקן המלכות בשלימות בכל קומתה בלי שום ירידה עוד מעולם האצילות.

וזהו שמרמזו כאן התורה באמרו הלשון ויקח שהוא בנ"י ע"ב ב"ן, היינו שזה מבואר בעץ חיים שער תיקון נוק' (שער לה פ"א) שעיקר תיקון המלכות הוא ע"י בחינת אבא, בסוד 'הו"ה' בחכמה יסד ארץ' (משלי ג ט) הנאמר בתקונים (פ"א): אבא יסד ברתה, כי סבת התחלת תיקון רחל מן החוה הוא, כי עד שם אורות הנה"י של התבונה מכוסים, ושם נסתים יסוד תבונה, והאורות מגולין, ובפרט כי שם מתחיל גילוי יסוד דאבא להתגלות, וז"ס ה' בחכמה יסד ארץ הנאמר בתקונים כי אבא יסד ברתה. והענין כי במקום גילוי יסוד אבא שם מתחיל בנין המלכות רחל הנקראת ארץ עי"ש. וזהו מה שמרמזו הלשון ויקח היינו שקרח לקח לו דרך היואך לתקן ע"י שם ע"ב בחינת חכמה, את שם ב"ן בחינת המלכות ששם היתה כל הקלקול והפגם, ועי"ז יהיה התיקון השלם.

וגם חשב שהוא יכול לתקן את החטא של אדה"ר מה שעירב טוב ורע, היינו שזה כבר ביארנו כמ"פ שבכל יום מבריאת העולם כתוב 'וירא אלהים כי טוב', שכל יום ויום היה הבחינה של טו"ב, שהוא בנ"י של הר"ת של א'ת ה'שמים ו'את ה'ארץ (בראשית א א) שהוא ר"ת שם אהו"ה, וכמו שאיתא בזה"ק (ח"א רנא) שבשם אהו"ה ברא הקב"ה את העולם, שהוא גושפנקא דחתים ביה שמיא וארעא. וזה אמרו חז"ל (אבות פ"ה מ"א) בעשרה מאמרות נברא העולם. וא"כ כל מאמר ומאמר שנברא ממנו העולם היה בשלימות הטוב, וא"כ בריאת העולם נברא עם י"פ טו"ב, היינו שהקב"ה ברא את העולם שיהיה כולו טוב בלי שום תערובת רע. אבל אח"כ כשאדם הראשון חטא בעה"ד כתוב 'ותרא האשה כי טוב העץ למאכל' (בראשית ג), שבכל עצי הגן היה יכול לאכול כי היו כולו טוב, אבל עץ הדעת שהיה מעורב בו טוב ברע היה אסור לו לאכול, כדי שלא יערב בעולם טוב ברע,

צריך לדעת אמרו לשון ויקח, ורש"י פירש וז"ל: לקח את עצמו לצד אחד, להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה, וזהו שתרגם אונקלוס ואתפלו, נחלק משאר העדה להחזיק במחלוקת, וכן 'מה יקח לבך' (איוב טו) לוקח אותך להפליגך משאר בני אדם. ד"א ויקח קרח משך ראשי סנהדראות שבהם בדברים, כמו שנאמר 'קח את אהרן' (במדבר ט) 'קחו עמכם דברים' (הושע יד).

והנראה לומר עפ"י מה שכתב אא"ז הגה"ק רבי יצחק יהודה יחיאל מקאמרנא זלה"ה בספ"ק היכל הברכה (בפרשתו דף קז ע"ב) וז"ל: והענין בקיצור עיין בספר הגלגולים (פרק כ"ג) כי עתידה המלכות שתתעלה עד רדל"א, ואז יתבטלו החסדים והכסופין, וכל אחד יטול בזרוע, ואין שם גמילות חסדים, ולא צדקה, ולא מלוה ולוה, כי ביובל אין שם השמטות כספים, כי שם הנהגה בזהב בביטול כל הקליפות והרע, ואז יהיה הנהגה בזהב וגבורות מלכות שמים עטרת בעלה, והלויים יהיה כהנים, ועבודה בכורות, וכל זה מבואר בליקוטי תורה (יחזקאל ד"ה אמנם דע), ובגלגולים (שם).

וקרח היה מעווד להיות כהן גדול לעתיד בעת הנהגות הגבורות, וזה היה מחלוקת על אהרן שכבר 'כלם קדשים' כמו שנבאר, ובאמת לא היה עדיין הזמן, שעדיין לא נתברר כל הטוב, ועדיין הרע מתגבר, ואם לא היו עושין את העגל היה שעתן מצלחת, שיתגלה מדרגה הזאת בביטול המות ומלאך המות והרע, אבל לא היו ישראל ראויין לזה מצד זכותם אלא מזכות משה, על כן נפלו ונתגבר הרע ולא היו ראויין לזה, וקרח טעה בזה, ולא קרח בלבד אלא אדה"ר ונדב ואביהוא אנשי סדום והמבול והפלגה כולם טעו בזה, ואכ"מ להאריך בזה, והבן היטב עי"ש.

נמצא שקרח רצה שיהיה כבר התיקון השלם, ויהיה הביורר הטוב מהרע, והנה עיקר התיקון השלם הוא ע"י

עטרת פז

אמרות טהורות מרבתינו זי"ע

ויקה קרח בן יצהר בן קהת בן לוי ודתן ואבירם בני אלִיָאב ואון בן פֿלַת בני ראובן (טו א).

וקרח היה מעוֹד להיות כהן גדול לעתיד בעת הנהגות הגבורות, וזה היה מחלוקת על אהרן, שכבר 'כלם קדשים', ובאמת לא היה עדיין הזמן, שעדיין לא נתברר כל הטוב ועדיין הרע מתגבר, ואם לא היו עושין את העגל, היה שעתן מצלחת שיתגלה מדריגה הזאת בביטול המות ומלאך המות והרע, אבל לא היו ישראל ראויין לזה מצד זכותם אלא מזכות משה, על כן נפלו ונתגבר הרע ולא היו ראויין לזה. וקרח טעה בזה, ולא קרח בלבד אלא אדם הראשון ונדב ואביהוא אנשי סדום והמבול והפלגה, כולם טעו בזה.

'היכל הברכה' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

ויאמר משה בואת תדעון כי הוי"ה שלחני לעשות את קל המועשים האלה בי לא מלבי (טו ב).

אפשר לרמוז בדרך רמז, כי זה ידוע שכל האותות והמופתים ועבודת הצדיקים הכול בא בזכות התורה"ק שהם לומדים ומקיימים אותם בשלימות, ועי"ז יש להם הכח של צדיק גזר והקב"ה מקיים, ולהיפך הקב"ה גזר וצדיק מבטל אותם (מ"ק ט), וכמו שמספרים מגדולי הצדיקים שתמיד לפני שהיו מקבלים בקשותיהם של בני ישראל אשר באו לבקש מהם איזה טובה, אז היו לומדים מקודם איזה גמרא, וכמו שידוע שגמרא הוא ר"ת ג'בריאל מ"כאל ר'פאל אוריאל, שהם מלאכי השרת מלאכי רחמים שממונים על רפואות וישועות שיש בעולם, ולכן ע"י שלמדו מקודם גמרא יש להם הכח להמתיק הדינים לרחמים וחסד. וזה מפרש הפסוק ויאמר משה בואת זאת

נקראת התורה"ק כמ"ש 'זאת חקת התורה' (במדבר יט ב), וגם 'זאת' מרמז לאל"ף עד תי"ו אתיין דאורייתא, והו' מרמז לשבעה ספרי תורה כמאמרם ז"ל במסכת שבת (קטו.), ולכן כי"ד שלחני לעשות את כל המעשים האלה' כי הכל הוא מלפניו ואני לא אעשה שום דבר בלעדי, וממילא 'כי לא מלבי' חו"ש רק הכל מהבורא עולם מכח התורה"ק.

'מעשה שלום' מרבינו שלום מקאמרנא

ותפתח הארץ את פיה ותכלע אתם ואת בתיכם ואת כל האדם אשר לקרח ואת כל הרכוש (טו ג).

צריך להבין, מפני מה נבלעו בתיכם וכל רכושם של קרח, אם קרח חטא, רכושו מה חטאו. אלא שזה מבואר בשם מרן קוה"ק **הבעש"ט** זי"ע (בעש"ט עה"ת ויחי אות ה ובממ"ח) עה"פ רעבים גם צמאים נפשם בהם תתעטף' (תהלים קז ה), היינו כי בכל הדברים ששייכים לאדם, המאכל והמשקה והנכסים, נתלבשו בהם מנר"ן שלו, נפשם ממש מתעטפת בהם עיי"ש. ולכן כאן כאשר נזרה גזירה על קרח שתבלע אותו האדמה חיים שאולה עם נר"ן שלו, לכן שפיר נבלעו נכסיו ג"כ עמו, כי בהם נתעטף ונתלבש נר"ן שלו, א"כ הכל היו צריכים לרדת עמו שאולה, כל דבר ודבר שיש בו איזהו ניצוץ ושורש נשמתו ורוחו ונפשו עמהם, יען שהוא חלק על משה רבינו ע"ה שורש כל נשמות ישראל. ובכל דבר ודבר שהיה שייך להם היה בו כח החטא, ולכן שפיר אמר משה רבינו ע"ה 'ואל תגעו בכל אשר להם פן תספו בכל חטאתם' (טו ד) כי בכל דבר ודבר שלהם נתפזרו כח נר"ן שלהם, כדברי מרן קוה"ק **הבעש"ט** זי"ע והבן.

'פרי חיים' מרבינו חיים יעקב מקאמרנא

וכל ישראל אשר קיבצתיכם נסו לקלם כי אגורו בן תבלענו הארץ (טו ד).

כבר עמדו המפרשים מהו 'לקולם' שהיה צריך לומר

'מקולם. אלא יש לומר שתיבת 'לקולם' ר"ת ו'בני קרח' לא מ'תו' (במדבר כו יא), היינו שראו בני ישראל שבני קרח עשו תשובה בקול גדול בתפלה לה', עי"ז נסו כלל ישראל מן עדת קרח, וחזרו בתשובה לצד משה רבינו ע"ה, כמו שבני קרח עשו תשובה.

'פרי חיים' מרבינו חיים יעקב מקאמרנא

והיה האיש אשר אבחר בו משהו יקרח והשכתי מעלי את תלנות בני ישראל אשר הם מלינים עליכם (יו ט).

רצה לומר 'היה' הוא אותיות שם הוי"ה הקדוש ב"ה. 'האיש' זה הקב"ה כמ"ש ה' איש מלחמה וטו ג). 'אשר' הוא יתברך. 'אבחר בו' בצדיק שהוא כהן או לוי או סתם קדוש לה'. 'מטהו' הכרעה שלו אפילו מצד השמאל שהוא כף חובה, אעפ"כ 'פרח' בשושנים שלו, ושמאל נכלל בימין, עד שנעשה כולו זכאי, צדיק וקדוש וטהור, כולו טהור לבן הוא, ועבור זה כשיהיה בעולם הזה צדיק וקדוש כזה. אז 'השכתי מעלי את תלנות בני ישראל' שהם צריכים לישועות גדולות, זה בנין, זרע של קיימא, וזה חיים ארוכים, רפואה שלימה, וזה מוונא רויחא, וכיוצא בו, כמו שאמרו רז"ל (עירובין מא.) עניות מעבירה על דעת קונו. ואומרים מה שאומרים בלבם, ומלינים ח"ו על הקב"ה למה צדיק ורע לו, ורשע וטוב לו וכיוצא בהם הרבה כנודע. לזה כשיש צדיק כזה בעולם העשיה הזה, בודאי הוא משפיע להם מכח עבודתו הקדושה השפעות טובות לכל אחד הצריך לו. לזה אמר הקב"ה כביכול, מזה לבד 'השכתי מעלי' כביכול, 'את תלנות בני ישראל מעלי' כי יכריע את כל העולם לכף זכות, ויביא להם עבור זה כל השפעות הצריך להם. וכן 'השכתי מעלי' אתם מושיע להם, כנודע מי שבא לצדיק הדור שיושיע לו על איזה ענין, ואין מושיע לו, אז האיש ההוא מתרעם על הצדיק הזה, למה לא יוכל להושיע לו ולהכריע אותו לכף זכות, שיוכל לקבל השפעות מאת הקב"ה.

'בן בית' מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא

ויקה קרח בן יצהר בן קהת בן לוי ודתן ואבירם בני אלִיָאב ואון בן פֿלַת בני ראובן (טו א).

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו זי"ע

אינא בחכמז"ל (סנהדרין קט) 'לקח מקח רע לעצמו'. להבין הענין מה דאמר שלקח מקח 'רע' דוקא. ומהו 'לעצמו' דוקא. והנה אמרו חכמז"ל (סוטה יד.) במה שמשה רבינו ע"ה הפציר כל כך בתפלה להכנס לארץ ישראל וכי לאכול מפירותיה היה צריך, רק שאמר אכנס לארץ ואקיים מצות התלוין בארץ. היינו כי כל עיקר גוף התורה והמצוות תלוין בארץ, כי בגלות המר הזה מקיימים רק כמנין 'רע' מצות, והנה אלמלא היה קרח חולק על משה, היה קרח נכנס לארץ, כי הגזרה של הארבעים שנה לא היתה על הלויים (רש"י לעיל יד כט), א"כ היה קרח נכנס לארץ ישראל והיה מקיים את כל הכת"ר מצות.

וזה מה שהיה קשה להמדרש אמרו לשון 'ויקה', שמה שייך הלשון ויקח בענין מחלוקת, לכן מתוך

כללות ישראל, וזה שאנחנו מתפללים בברכת אהבה רבה דקר"ש 'לקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה' היינו כי ע"י אהבת ישראל יכולין לקיים את כל דברי תלמוד תורתך.

וזה מש"כ 'ויקה קרח' שלקח את עצמו לצד אחד להיות נחלק מתוך העדה, שלא התחבר עם כל העדה, א"כ לא היה יכול לקיים את כל המצות, וזה מקח רע 'לעצמו', היינו ע"י שהוא היה לעצמו נפרד מהעדה, ולכן לא היה יכול לקיים את כל התורה והמצות, כי הרי ישנם הרבה מצות שלא כל אחד יכול לקיים אותם.

'פרי חיים' מרבינו חיים יעקב מקאמרנא

המדרש שלקח מקח 'רע' לעצמו, שרק ר"ע מצות היה קרח יכול לקיים, ואם היה נכנס לארץ ישראל היה מקיים את כל הכת"ר מצות, ושפיר לקח מקח 'רע' רק רע' מצות. ואמרו לשון 'לעצמו' לשון עצמות, דאמרו חכמז"ל (חגיגה כז.) דעל העצמות של הצדיק נחלקים הזכויות והמצות, ולכן מרמז ששאר על עצמותיו רק ר"ע מצות.

וזה דפירש"י ז"ל על 'ויקה' לקח עצמו לצד אחד להיות חולק על משה. היינו כדברי הספה"ק דיש הרבה מצות שאין יכולין לקיים אותם רק ע"י כללות ישראל, וע"י שמקיים מש"כ 'ואהבת לרעך כמוך' (ויקרא יט יח), שיש בחינת אחדות לכולם, עי"ז יכולין לקיים את כל המצות, דיש הרבה מצות כגון מצוות כהונה או כדומה שאין ביכולת כל אחד לקיים רק באמצעות

שנות נעוריו ורבותיו

נולד לערך שנת תקע"ו בעיר יאזעפס-דארף ע"י קארלסבאד במדינת בעהמען בגרמניה, לאביו רבי **מרדכי סג"ל לאווי** מגזע בעל התוספות יום טוב זצ"ל, ולאמו מרת זעלדא. בעודו בקטנותו נתייתם מאביו, כשגדל עוד לפני הגיעו לגיל המצוות ראה שנגע ההשכלה מתפשט במדינה, החליט לכתת רגליו למקום תורה, ובהשפעת ובחיווק אמו עזב המדינה לעבר מדינת אוגנארין, ממקומות התורה והיראה בימים ההם.

תחילה תפס ישיבה בישיבת הגאון רבי **אברהם יצחק וויינבערגער** זצ"ל בעל הפני יצחק, אשר לימים נתפרסם כרבה של קליינווארדיין, ולאחר זמן ועידן עבר לישיבת הגאון רבי **דוד שיק** זצ"ל בעל האמרי דוד" אב"ד טאקיי. משם הלך לישיבת הגאון רבי **אברהם שאג** זצ"ל בעל הברכת אברהם" אב"ד קובסדארף, ובסוף ימיו איוה למושב לו בעיר הקודש והמקדש. ובסוף הלך ללמוד בישיבה הגדולה והמפורסמת של רבה של אוגוואר הגאון רבי **מאיר אייזנשטאט** זצ"ל המהר"ם א"ש. ובכל מקום אשר דרכה רגליו נתפרסם שמו הטוב לעילוי גדול ומתמיד עצום, תלמיד הלומד תורה בדחילו ורחימו בלהבת אש קודש.

ביני וביני עבר בעיר קראלע, ובישיבת רבי **מאיר פערלס** זצ"ל נתקבל לאחד ממגידי השיעור, בעיר קראלע היו בתי מדרש של חסידים ואנשי מעשה שעסקו בתורה ועבודה על דרך מרן אור שבעת הימים **הבעש"ט** זיע"א, הציץ ופגע בו אש השלהבת וקירבו התחיל להיפעם להתקרב לצדיקי אמת, גם הגיע שם פעם אחת על שב"ק הרה"ק רבי **יהודה צבי מראזלא** זצ"ל בעל הדעת קודשים' ונשפע מאוד מעבודת הקודש, להתדבק בדרך החיים במסילה העולה בית ה'.

בברית הנישואין

אחר זמן עבר נתקרב לחסידי אשוואר, העיר שגרו שם חסידים גדולים ומפורסמים בקיאים בתורת הח"ן ועובדי השם באמת וברירה, (גדולי הדור המליצו על היער הזו אשוואר אש-ואור). שם היה לרבינו הגאון הקדוש קודש הקדשים איש האלוקים רבי **יצחק אייזיק מקאמרנא** זיע"א, תלמידים וחסידים שהלכו לאורו וצילו הגדול והבהיר. בין תלמידי רבינו היה אחד בשם רבי **ישעיה דוד** זצ"ל והיה לו בת בשם מינדל, וחפץ לקחת לו לחתן את הבחור המופלג רבי משולם פייש, אפילו שהרבה קפצו להיות חתן אצלו אבל הוא ואשתו החליטו לקחת את הבחור משולם פייש הצדיק והתמים, וכחסידי נאמן אשר לא יעשה זי

הרה"ק רבי משולם פייש בן רבי מרדכי סג"ל לאווי זצ"ל מטהאש מגדולי תלמידי רבינו בעל ה'היכל הברכה' מקאמרנא זיע"א כ"ח סיון תרל"ג

כמה פעמים, עד שהגיעו על יד הגשר אשר על הנהר, ואמר לו רבי משולם פייש: שיתר מכאן אינו יכול ללותו, ורבינו ביקש ממנו שימשיך עוד, ולא הסכים, אז ענה לו רבינו ואמר לו: אם עברתם עמי הגשר אז הייתם משלנו, ומכיוון שאינכם רוצים, אז בנכם יהיה משלנו, וכן הוזה שאחר שנים רבות בנו הרה"ק רבי **אלימלך מטאש** זצ"ל, ונתדבק בצל רבינו הגאון הקדוש שר בית הזה רבי **אליעזר צבי מקאמרנא** זיע"א בעל ה'דמשק אליעזר', ממלא מקום וממשיך דרך אביו רבינו בעל ה'היכל הרכה' זיע"א.

בצל צדיקים

כני"ל היה דבוק ומקושר להרה"ק רבי **דוד מדינוב** זצ"ל, והיה נוסע על חג הסוכות אליו בכל שנה ושנה, וביחד היו מסכנין את הסוכה. ופעם כאשר אחר לבוא וביקשו בני ביתו שישכך את סוכתו כי כבר פנה יום. אמר להם: האיך יכול אני לסכך את סוכתי כשרבי משולם פייש הנוי סוכה שלי איננו בנמצא. כן נסע אל הרה"ק רבי **חיים מצאנו** זצ"ל בעל ה'דברי חיים', שהפליא מאוד את עבודת השבת קודש שלו. וכן נסע אל הרה"ק רבי **צבי הירש מליסקא** זצ"ל בעל הא"ך פרי תבואה, וגם הוא נסע אליו בחזרה. גם הסתופף בצל הרה"ק רבי **יצחק אייזיק מזידטשוב** זצ"ל, ואף שלח אליו על שבת פעם אחת את בנו הרה"ק רבי **אליהו** זצ"ל לראות עבודת קדשו, ומצוין גדול ענוותנותו שבליל שבת הלך לעמוד מאחורי החלון של אכסניית רבי אליהו לראות עבודת קדשו.

הסתלקותו

בשנת תרל"ג פרצה מגיפה גדולה במדינה ורבים חללים הפילה, ובתוכם גם שניים מבניו, קיבל על עצמו למסור נפשו וע"י כך תעצר המגיפה, וביום כ"ח סיון תרל"ג השיב את נשמתו לבוראה, כשהוא אך בן נ"ז שנים, ונטמן בעיר טהאש ואוהל גדול בנו על קברו, וכה נחרט על מצבתו: **פ"ג הרב הצדיק, בוצינא קדישא, חסידיא ופרישא, עובד השם בקדושה ובטהרה, ומתלהב בתורה ובתפילה כאש בוערה, וכבוד קדושה, כקש"ת מוה"ר משולם פייש הלוי נבג"מ זצלה"ה במוה"ר מרדכי זצלה"ה, זכות תורתו אשר למד ברעדה יעמד לנו לטוב, נפטר כ"ח סיון תרל"ג לפ"ק, ת.נ.צ.ב.ה.**

השאיר אחריו בנו הרה"ק רבי **אלימלך** שהיה בן שמונה שנים, כשגדל ישב על כסאו והמשיך והקים את חצר אביו, מגדולי תלמידי רבינו בעל ה'דמשק אליעזר' מקאמרנא זיע"א. בנו רבי **מרדכי** זצ"ל וחתניו: הרה"ק רבי **יהוסף הלוי ראטענבערג** זצ"ל מקאסני, הרה"ק רבי **מנחם ברוך** זצ"ל אב"ד קאליב בעל ה'באר מנחם', רבי **שלום כהנא** זצ"ל, ורבי **דוד מנשה מסאטמער** זצ"ל.

כל שהוא בלי להתייעץ עם רבו, נסע אל רבינו ונתן לו הסכמתו לעשות השידוך, ואף אמר לו: שיודיע לו זמן החתונה כי ברצונו לבוא להשתתף בחתונה. שמחת החתונה התקיימה ברוב פאר והדר, כשבראש השמחה הסיב רבינו הקדוש בעל ה'היכל הברכה' ועמו הגיעו אלפי חסידים מעיר קאמרנא הרחוקה ומכל הגלילות סביב, לחזות בנועם זיו קדשו ולבקר בהיכלו. בשעת השמחה כשהחתן דרש פלפול גדול לכבוד השמחה וכמה בחורים התחילו לקנטרו בשאלות ולהביכו, מפני שקינאו בו שזכה לכבוד הגדול הזה ולהיכנס בבית רבי ישעיה דוד. עמד רבינו הקדוש וקרא בקול על הבחורים: מה אתם מפלפלים עם החתן' הרי הוא לומד תורה לשמה ובודאי כל דבריו הוא לאמתה של תורה, והמשיך לומר להם: אמת שאתם למדנים, אבל החתן הזה הרי הוא לומד תורה לשמה, וצריכם להתנהג עמו בדרך ארץ. לאחר מכן בירך רבינו את הזוג החדש שיזכו להקים דורות ישרים ומבורכים.

נור הרבנות

לאחר הנישואין עבר לעיר לכפר טאשסאר, ומשם נתקבל למלמד בעיר טאגאלאש, ומשם נתקבל לאב"ד טהאש, ושמעו הטוב נתפרסם בכל הגלילות. ובסמיכת הרה"ק רבי **דוד מדינוב** זצ"ל התחיל להנהיג עדה בישראל. כאשר מתחילה היה נוהג להביא כל הפתקאות ואזכרות אל הרה"ק מדינוב, פעם אחת אמר לו: אינך צריך לדידי ואלמדכם סוד קריאת הפתקאות, ומעתה אתם בעצמכם תקראו הפתקאות ותפעלו ישועות בקרב ישראל. רבים מהסביבות הגיעו אליו, ובפרט על שבתים וימים טובים, שעבד עבודתו הקדוש למעלה מכוחות אנוש. גם היה פזרן גדול וחילק הרבה צדקה לעניים ונשברי לבב. גם היה מגדולי הדור שלחמו נגד פורצי גדרי ישראל והשתתף באסיפה הגדולה על חלוקת הקהילות באוגנארין.

בצל רבינו ה'היכל הברכה' מקאמרנא זיע"א

דרכו של רבינו הגאון הקדוש איש האלוקים קודש הקדשים רבי **יצחק אייזיק מקאמרנא** זיע"א בעל ה'היכל הברכה', לנסוע על שלושה שבתות במדינת אוגנארין, שבת אחת בנאנאש ושבת אחת בפעסט ושבת אחת במונקאטש. והיה דרכו לומר שלוקח אתו סל עם אלף ישועות לחלק לאנשי מדינת אוגנארין. ובאחד משלושה שבתות האלו היה רבי משולם פייש עוזב את ביתו ובית מדרשו וקהל חסידיו שבאו אליו להסתופף בצילו של האי רעיא מהימנא פחד יצחק רבינו הקדוש, להידבק בעץ החיים להתעלות בתורה ובעבודת השי"ת. פעם אחר השבת כשרבינו עמד לנסוע חזרה לביתו שבקאמרנא, ביקש מרבי משולם פייש שילוהו קצת, ודברו ביניהם בדברים העומדים ברומו של עולם, אחר כברת ארץ כשרצה לחזור לאחוריו, ביקש רבינו ממנו שילוהו עוד קצת, וכך נמשך הדבר

עטרת החסידות

מספרי רבותינו הקדושים ז"ע

ויקחלו על משה ועל אהרן (במדבר טז ג)

ענין הכנעה ודביקות לצדיק

אין שום תיקון לנפש, אלא על ידי התדבקות הצדיקים בדביקות אהבה

עיקר [ה]אדם, [הוא] התדבקות לצדיקים ולראשי הדור, המאירין בכל דור ודור, דור דור ודורשיו וחכמיו וסופרי וצדיקיו, והחולק עליהם כחולק על השכינה (סנהדרין קי), והמהרהר אחריהם צד מינות יש בו, והמלעיג נידון וכו' (עירובין כא:). ובודאי, אלו היה לנו דביקות לצדיקים באמת, בהכנעה ובביטול לגמרי כ'אין', היו כל העולם צדיקים, כי המחובר לטהור הרי הוא כמוהו (שבת מה:), וראשי הדור מעלין את כל כלל ופרט, הן בגשמיות הן ברוחניות, והיה נתמלא כל העולם צדקה וחסד ותורה.

אלא שעיקר פיתוי היצר והתגברות שלו בכח, להתגרות בצדיקים בקנאה ושנאה, ולדבר סרה זה על זה, והוא מעכב הגאולה. כי כל העדה כולם קדושים (במדבר טז ג), והעיקר הוא מדות טובות, אהבה ואחוה ושולם וריעות.

סוף דבר, מה אאריך לכם בניי בזה, בדור הזה אין שום תיקון לנפש, אלא על ידי התדבקות הצדיקים בדביקות אהבה, ובהכנעה ושפלות הרוח באמת. ובאמת גם בימי התנאים היה כזה, כמבואר בסוף הוריות (יד:). אביי ורבה ור' זירא ורבה בר מתנא הוו יתבי, והוו צריכא רישא, עד דחזייה לאביי תלמידו דגבה רישא.

ולא תאמר, אני חכם וגדול בתורה וחסיד ודבוק באלהיו, למה אנכי עצמי, לא תאמר כך כי תתפשט, אלא הכנע עצמך לפני ראש הדור ויונעם לך בזה ובבא, ומבואר בירושלמי (סנהדרין פ"ב ה"ו) 'שום תשים עליך מלך' (דברים יז טו), מהו 'שום תשים', אלא כיון שעדה מישראל מסכימין על אחד שיהיה ראש, תשים אותו מלמעלה, כי כך יסכימו מלמעלה דגבה רישא. ולכן אף שאתה יונק מראש אחד, אל תהבל את אחר, כי אש לא נופח יאכל אותך, כי הכל משמים בהשגחות המשגיה, ואין שום דבר מקרה, וכולם צדיקים, כולם מקבלי שפע ואור להשפיע לכל עדת מישראל, 'אמך הוא' כנסת ישראל, ונראה כל אחד מעלת חברינו באהבה ואחוה ושולם וריעות.

'מעשה ארג' הקדמה

התדבקות נפשו בצדיק אמת

העיקר על ידי התדבקות נפשו בצדיק אמת באהבה עזה, ונותן בו רוחו כמו איש באשתו, והאי רוחא מכשכש בו ובוער בו ומתלהט בו לעבודת השם, ורוח הראשון מושכו ולדרכו ולשורשו והוא העיקר. ואמר לי מורי דודי [רבינו **צבי מוידיתשוב**] שרוח הראשון קיבל הוא מהרב מו"ה **צבי מגיד**

[**מנאדבורנא** בעל] צמח לצבי, והיה בוער בו כאש, אבל מחמת שלא היה עדיין בהתדבקות אהבה, וגם לא נשלם על ידו נסתלק ממנו, וניתן בו רוח מרבינו אור שבעת הימים [רבי **יעקב יצחק מלובלין**]. ואני הצעיר, רוחי הראשון ואחרון נפשי ולבי, הוא רבינו דודי צבי מוידיתשוב ממש התקשרות נפש בנפש עד היום, ולא הוצרכתי לשלימות נפשי לרב אחר אחר פטירתו, אף על פי כן **שמשתי שמונה עשר צדיקים** וקבלתי מהם תורה ויראה ודרכי השם.

ומי שאינו שלם עדיין, בהכרח לעזוב דרכו ולקשר עצמו בצדיק אחר, ויש צער לראשון בעולם עליון על ידי זה, ולכן יזהר הרבה אם לא שצריך מאוד לשלימות נפשו, אבל אף על פי כן אין בכלל זה שלא ליסע לצדיק אחר לקבל פניו או לאיזה צורך בחכמה נפלאה ובהשכלה יתירה כי בנפשו הוא. ויזהר מאד מרוח הראשון, כי כשמקבל מאיזה שאינו שלם כל כך, יכול להתהפך למינות רחמנא ליצלן, ומושכו לדרכים משונים ומקולקלים.

וכן יזהר כשנוסע לאיזה צדיק על איזה צורך, שלא יהרהר אחריו שרבו הראשון היה שלם וזה אינו שלם או שאר ענינים כיוצא, דנושך בזה לצדיק כנחש ועקרב, והצדיק מורידו לשאול תחתית, אלא ישב בהכנעה ובאהבה, ונפשו קשורה בשורשו הראשון.

'נוצר חסד' ו ב אחדות ה

הבאים לצדיק בלא ביטול ובלא הכנעה

אם עומדין באהבה לצדיק, אפילו שהם רשעים גמורים, אין מבבלים במחשבה של הצדיק. אבל אותם הבאים לצדיק בלא ביטול ובלא הכנעה, הם נושכים כמו 'נחשים שאין להם לחש' (ירמיה ח יז), וכל מחשבה הוא קומה שלימה. והיה מעשה אצל הקדוש [הרב רבי **מנחם מענדל מרומנאב**, שבאו אצלו שני חסידים מאנשים של הרב הקדוש [רבי **צבי אריה מאליק**], ובליל שבת היו מהרהרין שזה אינו מתפלל בְּצִפּוֹת כמו מורינו ורבינו, [ו]המחשבה [ה]זאת נשכו לצדיק כמו נחש, ואחר התפלה אמר למשרתו הידיד האהוב הצדיק מוהר"ר **צבי מרומנאב**] זצ"ל, שיאמר להנהו תרי חסידים, שלא יתראו עוד בבית המדרש, וילכו לאכסניא שלהם. וביום הראשון באו בבכיה מאי זה, שהם עצמם לא ידעו הסיבה, עד שאמר להם מחשבתם הרעה, ולא יצאו נקי, שנישלה עליהם שחין מצרים שלא יכלו להיפא. ולכן יזהרו החסידים מאד מאד כשיבואו לצדיק, שלא ירהרו אחריו לא דבר קטן וגדול וטוב להם, כי הצדיק מרגיש תיכף, והוא משליך אותם לשאול תחתית, ודי בזה.

'נתיב מצותיך' נתיב התורה א טו

לאיזה צדיק להכניע

ומאד מאד תכניע עצמך לצדיק הדור ותתקדש עצמך בקדושה וענוה, אולי תוכל להשיג ממדרגות הצדיקים ומיוחדים שלהם ומהשראת השכינה שעליהם, אבל זה לצדיק שנפשך דבוקה בו באהבה עזה, והוא אליך באהבה, ואתה תלמידו שואב מזיו הדרו ומאור תורתו, ושכינה עליו שורה, אבל להכניע עצמו לפני הכל, טוב בלב ובמחשבה להיות אפר

ועפר לפני הפחות שבישראל, אבל להכניע עצמו לרב שאינו רב שלך, לפעמים סכנה עצומה לגוף ולנפש. ובאחד משני דרכים יהיו הכנעתך, אם שזה הצדיק כולו טוב ואין בו רע כלל ומידתו טוב ושפלת הרוח, ואוהב ישראל וכו', לצדיק כזה יכולין כל העולם להכניע עצמן ויקבלו טובה וברכה. וכן יש אופן [-שני], צדיק שהוא אוהב אותך אהבה גמורה באמת. ע"כ.

'מעשה אורג' עוקצין ג יב

אמונה רק ע"י שימוש צדיקים

מי שלא שימש צדיקים, אינו יכול לקיים מצוה זאת [אנכי ה' אלקיך] על שורשה.

'היכל הברכה' שמות דף קיט:

כשנוסעין לצדיק צריך זהירות יתירה

וכן כשנוסעין לצדיק צריך זהירות יתירה שיהיה בבחינות 'אין' לגמרי, דאם לא כן אור קטן כשרואה אור גדול קופץ שם ונכבה. אבל כשהצדיק הוא בבחינות 'אין', ומכל שכן המקבלים, נתחדש חיות חדש ומוחין חדשים ומדריגות גדולות בנסיעות לצדיק אמת, והוא טובה גדולה שעליה העולם עומד. וכל צדיק שאינו בבחינות 'אין' מזיק הרבה להנוסעים אצלו אף בפרנסה וכן ברוחניות, 'המשכילים יזהירו כזוהר הרקיע' (דניאל יב ג) וימשיכו כל טוב לבית ישראל.

'נוצר חסד' ו ב אחדות ז

הצדיק הוא אש שורף גדול

אמר הצדיק מורי ורבי מוהר"ר **אברהם יהושע העשיל מאפטא**, ייזהרו היונגי לאיט [-האברכים] בעת שנוסעין לצדיק, כי הצדיק [הוא] אש שורף גדול, וכשבא נר קטן אצל להבה שלהבת אש ניכבה תיכף, ולכן יזהרו מאוד, שיעמדו באימה ויראה וברתת, כי הצדיק מרוב אור וחיות אלהות שבו, מסביר פנים לכל אדם באהבה יתירה, ואם זה אינו נוהר להתחמם כנגד הרחק מרחוק מן אורן של חכמים ברתת וויע, אז נכבה נרו חלילה, ונעשה מתנגד על הצדיק, והחיות שלו של הטפש הזה סר והלך לו. ע"כ.

'נתיב מצותיך' נתיב התורה ב ד

הכנעה לצדיק אמת

וכשתראה אדם שאין עליו חולק ועירעור, תדע שהוא מערב רב, ורוב הצדיקים מתייסרים על ידי שחוק הרשעים אשר פיהם חרב חדה, ואל ישים כלל לב על זה, ויוסיף אהבה על אהבה וחיבה על חיבה, כי ידע באמת כי אותן שעבדו לבעל ולאשרה בימי ירבעם, והיה עיקר תיקון שלהם להיות נכנע לצדיק אמת שביער עבודה זרה וגאווה וגדלות מלבו משורש דוד ואחיהו השלני ורבי שמעון בן יוחאי ומרן האר"י, ואשרי למי שמדבק עצמו באמת לצדיק אמת, ויזכה למדריגות רוב טוב.

'נוצר חסד' ו ב אחדות י